

ITU AMB ESTELLÉS. AMB EL PAÍS VALENCIÀ.

ESTARÀS DESPERT PERTOTS

Disseny: Kitiara Ferran

*Clara Queraltó
Berta García Faet
Carles Rebassa
Maria Sevilla
Jayce
Som provisionals i Du-Da
Martí Sales
Cuellilargo
Àngels Gregori
David Fernàndez
Sandra Monfort
Marta Romero
Oscila*

Idea i comissariat: La Sullivan

15.11.24

PARANIMF DE LA
DIPUTACIÓ DE BARCELONA.
RECINTE ESCOLA INDUSTRIAL

18.30H

Diputació
Barcelona

100
Vicent Andrés
Estellés

Més informació i inscripcions:
<https://www.diba.cat/web/cultura>

ITU ESTARÀS DESPERT PER TOTS

Commemorar el centenari d'un escriptor és una molt bona oportunitat per redescobrir la seva obra amb la perspectiva del temps. A l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona ens hem sumat als actes commemoratius del centenari de Vicent Andrés Estellés no només com a mostra de reconeixement a un dels poetes més rellevants de la literatura catalana contemporània, autor d'una obra que ha traspassat les fronteres del País Valencià.

Amb l'espectacle que esteu a punt de veure, I tu estaràs despert per tots, hem volgut demostrar que Estellés va saber capturar les vivències del seu poble i transformar-les en versos universals i sobretot actuals, i per això hem convidat artistes contemporanis perquè dialoguin amb la poètica estellesiana amb una mirada del segle XXI i des de disciplines diverses però complementàries, que van des del recitat a la música passant per la dansa urbana.

Amb l'homenatge d'avui al poeta volem estrènyer els llaços culturals amb el País Valencià però també enviar un missatge de respecte i solidaritat a la seva gent arran de la catàstrofe humana que ha suposat la DANA. La cultura, ja ho vam constatar durant la pandèmia, ens ajuda sempre a fer més passatgers els moments difícils. Fem ara que els versos d'Estellés esdevinguin els nostres companys per suportar la tragèdia i ens facin l'abraçada col·lectiva que en aquests moments catalans i valencians necessitem per tirar endavant.

Pau González Val

President delegat de l'Àrea de Cultura
de la Diputació de Barcelona

AMB ESTELLÉS. AMB EL PAÍS VALENCIÀ.

Avui, en el seu centenari, recordar Estellés és –ho diu l’etimologia– tornar a passar pel cor els seus versos, les seves paraules. Avui, però, aquest cor està encongit, torbat, irritat i trist perquè no pot ni vol de cap manera oblidar el que ha passat al País Valencià les darreres setmanes. Avui, amb tot, dir Estellés és fer present les víctimes de la Dana, mantenir-les despertes en la nostra memòria, però també és agrair els aprenentatges dels qui avui refan el paisatge i, amb Estellés, assumeixen la veu d’un poble.

A través de la paraula, la imatge, la música i la dansa, tornarem al poeta de Burjassot per dialogar-hi des del present amb veus de fins a una dotzena de creadors i activistes d’arreu dels Països Catalans. Tot, a partir d’un recorregut que creua cinc grans conceptes de la seva poètica: l’amor, el desig, la mort, les arrels i el compromís.

La Sullivan

//TU, L'AMOR//

Sabia que vindries

Sabia que vindries, que ja era
l'hora de parar taula dignament,
d'obrir la porta i enramar el vent
amb les paraules de la primavera.
Amor i més amor d'aquell que espera,
amor i més amor d'aquell que sent
la pentecosta de l'amor, l'advent,
i en el vent el gran crit de la bandera.
Tenia a punt, amor, totes les coses
perquè sabia que vindries, ara,
amb un escàndol de sonets i roses.
Amor i més amor i més encara,
i avemaries i vitralls i aloses,
i tots els blats novells de la tarara.

Fotografia de Marta Romero ©

//TU, L'AMOR//

Fotografia de Marta Romero ©

No puc dir el teu nom

No puc dir el teu nom. O el dic negligentment.

No puc dir el teu nom. Certs dies, certes nits,
em passen certes coses. Tinc el desig de tu.

Esdevens, aleshores, la meua sola pàtria.

No puc dir el teu nom. Esvelta, tendra, càlida.

Terriblement esvelta, dempeus, com una pàtria.

No puc dir el teu nom. Car, si el dic, l'he de dir
amb certa negligència. No puc dir el teu nom.

No és un desig tan sols sexual, conjugal.

És el desig del riu, i el llençol, i la brossa.

És un instint de pàtria. És el desig de l'arbre,
i del cel, i del cànter, i el pitxer, i l'argila.

De ser i ser del tot, plenament: tenir pàtria.

I una pàtria lliure, i lluminosa, i alta.

//EL DESIG, EL COS//

Testament Mural

El teu nom i el meu nom, escrits en la paret,
en aquella paret plena de cors i rúbriques,
en aquella paret de voluntats darreres,
mentre s'agonitzava de l'amor o la pena;
en aquella paret de la fosca escaleta,
entre paraules tendres i paraules obscenes,
paraules que parlaven d'un amor invencible,
paraules que parlaven d'un record de carn viva,
paraules que evocaven les nits de gaudi i pètals,
i la pornografia delirant d'uns dibuixos,
en una convivència que m'agrada pensar.

En aquella paret suada dels amants,
amarada d'amors com un dur matalàs,
en aquella paret de friccions ardentes.

El teu nom i el meu nom feroçment enllaçats
quan també s'enllaçaven les nostres cames, fosca
escaleta que evoque i que no diré on és,
encara que em torturen, encara que em degollen.

El teu nom i el meu nom, ardents, en un arrap
sobre els algeps suats de la paret aquella.

El teu nom i el meu nom arrapats amb les ungles,
arrapats en la bruta paret de l'escaleta,
amb una voluntat de viure, de perviure,
amb una agonitzant cal·ligrafia dura,
entre coses obscenes i coses delicades,
exclamacions brutals d'un sexe poderós,
notacions ingènues de quadern escolar,
notes sobre la marxa dels esdeveniments,
aquell luxe d'autògrafs autèntics i primaris.

El teu nom i el meu nom, més que escrits, arrapats,
aquell amor, l'amor, amor d'ungles i dents.

Fotografia de Marta Romero ©

//EL DESIG, EL COS//

Per a tota la mort

Et vaig besar aquell dia a la boca,
oberta i gran, aquells llavis tendrals.
Encara més, et vaig besar les dents.
I més delit encara: les genives.

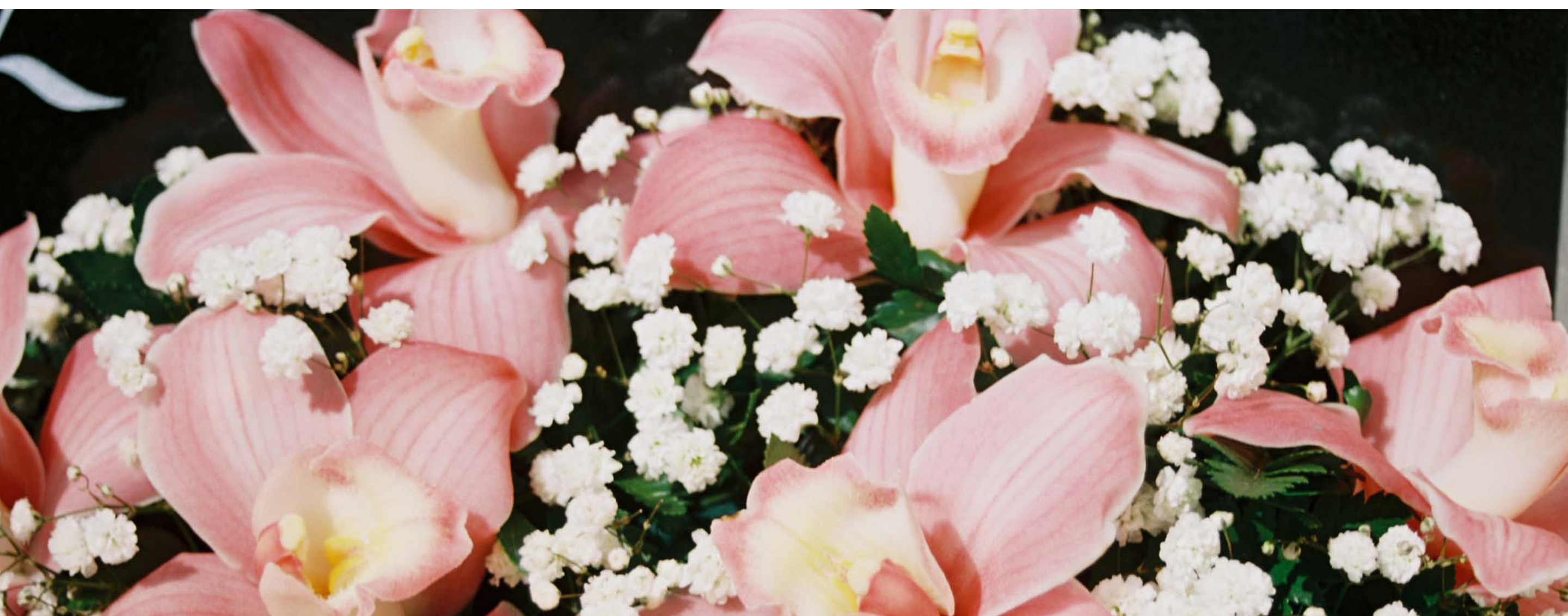

Fotografia de Marta Romero ©

//LA MORT, EL DOL//

La mort, contada al nen del veïnat

La Mort venia de vegades,
però mai no se'n volia anar,
car es trobava bé,
allò que es diu ben bé,
ja saps,
com tu quan surts al corral i jugues
amb els pollets i amb els conills
i agafes una pedra verda
i la trenques amb una pedra blanca
i et poses a plorar de sobte
perquè sí, sense cap motiu,
i com ningú no et fa cas
calles,
i després tornes a jugar
amb açò o amb allò...
Mai no se'n va anar, la Mort,
i es va quedar per a sempre amb
nosaltres,
la Mort, ja sap.

//LA MORT, EL DOL//

Cançó de perdona aquell que no duu

Arribarà l'estiu altra vegada,
arribarà l'estiu i no hi seré,
jo no hi seré, oh cars, entre vosaltres.
Estaré, mort, a qualsevulla banda.

Però fareu llavors les vostres coses,
conservareu aquest apartament
davant la mar lluminosa i terrible
que jo he pagat amb síl·labes de sang,
prendre el bany a l'hora acostumada
i al cap al tard passejareu tranquils.

Únicament, com permanent record,
o com modesta llàntia de fang,
vull que deixeu al centre de la taula
del menjador unes poques cireres,
uns albercocs, unes prunes, bresquilles.

Vull, a les nits, la seua olor encesa,
la seua olor, molt lenta i dolça, a terra,
com si em pogués arribar enllà on siga.

Fotografia de Marta Romero ©

//LA TERRA, EL MENJAR//

Fotografia de Marta Romero ©

Res no m'agrada tant
com enramar-me d'oli cru
el pimentó torrat, tallat en tires.
cante llavors, distret, raone amb l'oli cru, amb els productes de la terra.

M'agrada molt el pimentó torrat,
mes no massa, que el desgracia,
sinó amb aquella carn mollar que té en llevar-li la costra socarrada.
l'expose dins el plat en tongades incitants,
l'enrame d'oli cru amb un pessic de sal
i suque molt de pa,
com fan els pobres,
en un oli que té sal i ha pres una sabor del pimentó torrat.

Després, en un pessic
del dit gros i el dit índex, amb un tros de pa,
agafe un tros de pimentó, l'enlaire àvidament,
eucarísticament,
me'l mire en l'aire.

De vegades arribe a l'èxtasi, a l'orgasme.
cloc els ulls i me'l fot.

//LA TERRA, EL MENJAR//

XLII, Horacianes

m'he estimat molt la vida,
no com a plenitud, cosa total,
sinó, posem per cas, com m'agrada la taula,
ara un pessic d'aquesta salsa,
oh, i aquest ravenet, aquell all tendre,
què dieu d'aquest lluç,
és sorprenent el fet d'una cirera.
m'agrada així la vida,
aquest got d'aigua,
una jove que passa pel carrer
aquest verd

aquest pétal

allò

una parella que s'agafa les mans i es mire als ulls,
i tot amb el seu nom petit sempre en minúscula,
com aquest passarell,

aquell melic,

com la primera dent d'un infant.

Fotografia de Marta Romero ©

//LA LLUITA, EL COMPROMÍS//

Exili d'Ovidi

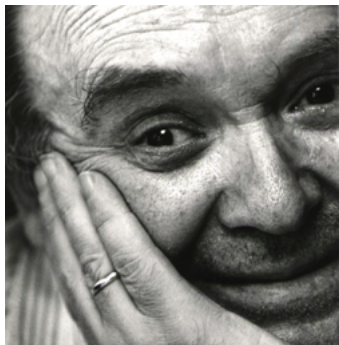
de matinada arribaren a casa, com sempre feien, i em van traure del llit on dormia amb la dona, i em varen humiliar, acusant-me, i em van colpejar a un racó. veig les venes de sang en els ulls, veig un puny! penetraren vilment al reducte més íntim, i varen agafar la meua dona pels cabells, l'arrossegaren per terra, i no vaig poder fer res per ella, davant meu ens humiliaren, destrossaren la nostra intimitat, el nostre matrimoni. la filleta es despertà al seu llit. em van treure de casa i van dur-me a una comissaria. em feren retrets, acusacions que ja no recorde. altre cop em varen pegar i em varen fer prendre un oli ricí. a grapats m'arrancaven els cabells i les ungles dels peus. només recorde, tombat a un racó, el qui més manava i em pegava de sobte colps de peu. vaig signar els papers. recorde la vara de ferro que em varen ficar pel cul. recorde que em bevia la sang del meu rostre, i la pols. no vull recordar-ho, ho vull oblidar, però torna el vil pensament de la matinada de la meua detenció. passaran els segles, i altres ho recordaran quan jo no ho recorde, no existesca, i venjaran el meu nom, mesclat amb els noms dels companys que més han sofert.

Fotografia d' Óscar de Juan Pasarisas ©

**Diputació
Barcelona**

100
Vicent Andrés
Estellés